

Arrest

nr. 73 697 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 april 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 december 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 59 606 van 13 april 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 3 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende zending van 6 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [D.M.M]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Ghana

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen .

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt verweerder een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang bij huidig beroep. Hij stelt dat uit artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) een gebonden bevoegdheid blijkt en dat hij bijgevolg, na eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen van verzoekster.

Ter terechtzitting stelt verweerder uitdrukkelijk afstand te doen van de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid, zodat hieromtrent geen standpunt meer dient ingenomen te worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 75, § 2 en 81 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 iuncto artikel 3.4. van de Europese verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), van artikel 10.1.a van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1

december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekster licht dit middel als volgt toe:

“Verzoekende partij diende een asielaanvraag in. De bestreden beslissing is daarom ook getiteld: “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”. Met andere woorden de beslissing kadert in de asielprocedure van verzoekende partij.

Verwerende partij is van oordeel dat deze Europeesrechtelijke bepalingen van toepassing zijn op een beslissing in het kader van de asielaanvraag. De bestreden beslissing is niet opgesteld in de taal die verzoekende partij redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen noch alzo aan hem schriftelijk ter kennis gebracht. Deze verplichting opgelegd door de Europese regelgeving werd niet in het Belgische recht omgezet (zie European Union Agency for Fundamental Rights (FRA), “The Duty to inform applicants about asylum procedures: The asylum-seeker perspective”, september 2010, <http://fra.europe.eu>, p. 23).

De motivering “Hierbij deel ik u mee dat het CGVS/RVV u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd. Derhalve maak ik u een bevel om het grondgebied te verlaten over.” staat niet in de bestreden beslissing vermeld en komt niet met de motieven overeen van de bestreden beslissing noch maakt er een verwijzing naar. Eveneens ontbreekt de rechtsgrond. De motieven zijn daarom niet in de taal die verzoekende partij redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen noch alzo aan hem schriftelijk ter kennis gebracht. Zij lijdt hierdoor kennelijk nadeel omdat zij daarom haar verweer niet grondig weet te organiseren.”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt vooreerst dat de bestreden beslissing niet is opgesteld in een taal die zij redelijkerwijze kan geacht worden te begrijpen.

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van administratieve beslissingen gebonden is door de taalwetgeving die van openbare orde is.

In casu is voor verzoeksters asielaanvraag bepaald dat het Nederlands de taal van het onderzoek was.

Aangezien de taal van het onderzoek van verzoeksters asielaanvraag het Nederlands is, is dit overeenkomstig art. 51/4 van de Vreemdelingenwet eveneens de taal van de beslissing, en de taal van een eventuele beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De bestreden beslissing is dan ook terecht in het Nederlands opgesteld.

Terwijl de verwijzing naar de Dublin-II-Verordening in casu niet ter zake dienend is. Immers betreft de bestreden beslissing geen beslissing die is genomen aangaande de toepassing van de verordening, nu de bestreden beslissing geen beslissing uitmaakt aangaande de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat.

Los van de vaststelling dat een eventuele miskennis van het vormvoorschrift van art. 3.4 van de verordening 343/2003 niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is (zulks is enkel het geval wanneer de verzoekster aantoont dat die miskennis hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347)), dient inderdaad te worden vastgesteld dat art. 3.4 bepaalt dat “de asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan”, quod non in casu.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster wel degelijk op de hoogte is van de inhoud van de bestreden beslissing, zodat zij elk belang ontbeert bij haar kritiek en het middel bij gevolg prima facie geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling. (zie ook R.v.V. nr. 41351 van 1 april 2010).

Waar verzoekster als tweede kritiek voorhoudt dat de beslissing intern contradictoir is, en een schending van de materiële motiveringsplicht inroept, herhaalt de verwerende partij dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van art. 74 §2 van het Vreemdelingenbesluit [...].

In toepassing van dit artikel dient aan de vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, §2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1 bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden (betekening van de bijlage 39bis), overeenkomstig artikel 52/3, §2 van de wet eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies [te worden afgegeven].

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing niet "intern contradictoir is". In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers duidelijk aangegeven de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 25.02.2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoeksters enig middel faalt in rechte (en in feite)."

4.3.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoekster niet toelicht waarom zij van oordeel is dat de artikelen 75 en 81 van de Vreemdelingenwet, waarvan in casu geen toepassing werd gemaakt, geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is bij gebreke aan de vereiste toelichting dan ook onontvankelijk.

4.3.2. Daarnaast moet worden geduïd dat het artikel 3.4. van de verordening 343/2003/EG bepaalt dat een asielzoeker schriftelijk, in een taal die hij redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen, in kennis dient gesteld te worden van "de toepassing van deze verordening". Het is niet betwist dat ten aanzien van verzoekster geen toepassing gemaakt werd van de verordening 343/2003/EG, zodat geen schending van voormelde bepaling kan vastgesteld worden.

4.3.3. Artikel 10.1.a van de richtlijn 2005/85/EG, dat verzoekster ook geschonden acht, luidt als volgt:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat ten aanzien van de in hoofdstuk III vervatte procedures voor alle asielzoekers de volgende waarborgen gelden:

a) zij moeten in een taal die zij redelijkerwijze geacht kunnen worden te begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen en over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2004/83/EG. Deze informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om asielzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 11 omschreven verplichtingen na te komen;"

De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoont dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend een procedure is zoals bedoeld in hoofdstuk III van de richtlijn 2005/85/EG. Voormeld hoofdstuk III heeft betrekking op de behandeling van asielaanvragen en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs al volgt dit bevel om het grondgebied te verlaten op de afwijzing van een asielaanvraag, kan niet beschouwd worden als de behandeling van een asielaanvraag.

Daarenboven moet erop gewezen worden dat verzoekster kon genieten van de kosteloze bijstand van een advocaat en uit haar verzoekschrift blijkt dat zij de inhoud van de bestreden beslissing kent. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar bewering dat zij haar verweer niet grondig kon organiseren.

4.3.4. Het door verweerder neergelegde administratief dossier laat de Raad voorts toe vast te stellen dat verzoekster niet beschikt over een paspoort dat voorzien is van een visum en het staat niet ter discussie dat de Raad bij arrest nummer 59 606 van 13 april 2011 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verweerder kon derhalve toepassing maken van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven indien de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet werden toegekend en de betrokken vreemdeling niet over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten beschikt. Een schending van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden vastgesteld.

4.3.5. Nu in de bestreden beslissing, die verzoekster wel degelijk schriftelijk ter kennis werd gebracht, tevens uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de rechtsgrond van de bestreden beslissing niet in de bestreden beslissing wordt vermeld. De in de bestreden beslissing voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig. Het feit dat in de bestreden beslissing niet de zinnen “*Hierbij deel ik u mee dat het CGVS/RVV u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd. Derhalve maak ik u een bevel om het grondgebied te verlaten over.*” zijn opgenomen, doet hieraan geen afbreuk. De voorziene motivering laat verzoekster immers toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK